Jacobus <de Voragine>: [Legenda aurea] Legenda sanctorum seu Historia longobardica
[Köln: Ludwig von Renchen], [ca. 1486] Seite 562

ledixit. ⁊ tanq̈ȝ pastor bonus pastori bono
domino ihesu xp̄o lacrimādo oues quas ip
si cōmiserat ꝯmendauit. Clerus ⁊ populus
vniuersus flebat. ⁊ quid in talibus signifi
caret ep̄s ignorauit. Sacro autē celebrato
officio vestitus vt cantaret. sacrariū iohan
nis euāgeliste in q̄ eius erat sepulchꝝ intra
uit. exclusisq̈ȝ cunctis preter vnū suum ca/
pellanum deforis patrocinia sanctoꝝ oīum
lacrimis ⁊ suspirijs implorabat. Et ad se
missos fecit introire. Qui cuȝ essent intro
gressi clericuȝ retro altare sancti saluatoris
ire precepit ⁊ ne rediret donec eū vocaret i
iunxit. Illo existente filios belial vidit a/
mbantes. Et ait ad eos. Vestrā vt vobis
p̄ceptum est implete legatiōem ⁊ ne terre/
amini. priusq̈ȝ huc venistis sciui. Hec vt
audierunt illi cernentes q̄ vltro' festinaret
ad mortē. extractis cultellis percusserūt eū
⁊ dixerunt. Nostra de te vlta est regina At
tamen martir dei viribus quibus potuit ne
sanguis ⁊ intranea sua exirent vulnera re/
stringebat. ⁊ homicidos illos ne comp̄hen
derentur cum festinatiōe abire precepit..
Quibus velociter abeuntibus vt paulu/
lum est moratū ad se suum vocauit clericuȝ
⁊ iussit vt super muros ascenderet ad vidē
dum si nunc adhuc transissent renū ⁊ cuȝ
quali festinatione pergerēt renūciaret Hoc
ille sicut iussit implens est reuersus dicens
q̈ȝ eos iam renum transisse. ⁊ quasi fugam
maturare. diligenter domini sui mutatā re
spexit faciem. ⁊ velut exanimatus quid illi
foret vel accidisset interrogauit. Quē sanc
tus ne contristaretur rogauit ⁊ dixit. Per
cussus sum fili mi. Aduoca fratres ⁊ cōmi/
litones meos. Voca populū dei vt reddat
me vnde egressus sum terre terrenū ⁊ oret
vt sp̄us meus q̈ȝuis non sit dignus diriga
tur ad dn̄ȝ pro cuius amore meꝰ sāguis ho
die fusus est in terram. Quod ille vt audi
uit suos euellens crines fleuit amare. Et
clamare cepit Et hec dum populo narrauit
quot planctus fletus ⁊ lamentationes ibi
orirentur ihesu bone quis potest enarrare.

Tandem sancto Adulpho cum clero ⁊
populo ceterisq̈ȝ omnibus in vnū congre/
gato ⁊ hijs omnibus clamantibꝰ Cur nos
pastor bone orphanos derelinquis. glorio
sus martir lacrimatus ꝓphetādo dixit Fra
tres ⁊ filij mei carissimi que pars mihi est
cum sanctis in celo non vos desolatos reli
quam. sed vestre semper intercessor ero sa/
lutis ⁊ incolumitatis. Tamen sciatis q̄ ꝓ/
pter imperatoris ⁊ sue coniugis suorūq̈ȝ pri
matum nequitiā: totum incursione danoꝝ
depopulabitur regnum ⁊ ꝓch dolor ob sce
lus nostrum ciuitas ista cooperietur ⁊ luet pō
tificum quoniā sepius mansit nobiscum.
Quo dicto suam super populū fecit bene/
dictionem ac viuens sarchophagum intra
uit atq̈ȝ psalmodias que solent cantari ip̄e
primum incepit ⁊ dixit. Placebo dn̄o i re
gione viuoꝝ. Deinde hunc versum sepe re
petens. In manꝰ tuas domine commendo
sp̄m meum. celū resupinus intuens dixit.
Hec requies mea in seculū seculi: hic habi
tabo quoniā elegi eam. Tunc eius sancto
spiramine emisso clericis adhuc corpꝰ eius
humantibus miri odoris fragrantia tota re
pleta est ecclesia a deo vt omnis p̄sens tur/
ba angelicam sensissȝ adesse catheruā. que
beati martiris animā ad regna cum triūpho
perduxit siderea quo nos perducat dei filiꝰ
per ipsius merita Amen. Eodem autēȝ
anno ꝓpheticus sermo dei prelulis cepit i/
pleri. Nam normanni. i. aquilonares viri
in vnū quasi arena maris congregati mare
transierunt ⁊ ville magne que quondaȝ no
mine doersteech modo wijck vocatur In
qua etiam vt ferunt quinquagintaquinq̈ȝ
ecclesie in dei ⁊ suoꝝ sanctoꝝ honore fuerāt
constructe applicuerunt. ⁊ vastantes ⁊ com
burentes ad nihilum redierunt. ⁊ cum spo
lijs multis populū multum abduxerāt De
inde per totā nauigantes terraȝ ⁊ sanctam
affligentes ⁊ deprimentes ecclīam in sua re
dierunt. Sed non post multos annos re/
uersi sunt ⁊ vrbem traiectensem armis ca/
pientes nulli pepcerunt nec ibi deē aliquem

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-146/0561
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG